

ΓΡΑΜΜΟΣ – ΒΙΤΣΙ. (ΜΝΗΜΗ – ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΔΙΧΑΣΜΟΣ)

Γράφει ο Ιωάννης Ασλανίδης.

-Επειδή! Σήμερα συμπληρώνεται, άλλος ένας επετειακός χρόνος (29 Αυγούστου 1949), από το τέλος του Ελληνικού αλληλοσπαραγμού, θα ήθελα για άλλη μία φορά, με λίγα λόγια σταχυολογώντας τα παρακάτω να επισημάνω την ιστορική αδικία που συνεχίζει να επαναλαμβάνεται στην μνήμη των υπερασπιστών της Πατρίδος μας της περιόδου 1946-1949. Οι οποίοι με την θυσία τους απέτρεψαν τους τότε ξενοκίνητους πλανεμένους κομμουνιστές της πατρίδος μας, καθώς και τους συνοδοιπόρους των ομόρων κρατών, να πραγματοποιήσουν τα κατάχθονια σχέδια εκείνων... που μεθόδευαν τον εδαφικό ακρωτηριασμό της χώρας μας και τον εξανδραποδισμό του λαού μας.

-Χωρίς να είναι στις προθέσεις μου η ανάξηση πληγών του παρελθόντος κρίνω σκόπιμο, χωρίς μίσος και πάθος, έτσι απλά ελεύθερα, υπηρετώντας το δίκαιο, να επισημάνω την Ιστορική Αλήθεια, για μια τόσο σημαντική περίοδο (1946-49) της νεώτερης Ιστορίας της Ελλάδος, κατά την οποία διακυβεύτηκαν η Ελευθερία του Ελληνικού λαού, το Δημοκρατικό πολίτευμα της χώρας και η εδαφική ακεραιότητα της πατρίδος μας.

-Οι Μάχες στο Γράμμο και το Βίτσι και η νίκη του Ελληνικού Στρατού, αποτελούν Ιστορικό ορόσημο μιας πραγματικής Εθνικής Αντίστασης κατά

των πλανεμένων δυστυχώς αδελφών Ελλήνων τότε κομμουνιστών, για την σωτηρία της πατρίδος.

-Η Ελλάδα του Βορειοηπειρωτικού έπους του 1940, με τους αγώνες της στα βουνά της Ηπείρου, έδωσε το πρώτο βασικό και ουσιαστικό ράπισμα στον φασισμό, όταν ισχυρά κράτη του τότε γνωστού κόσμου έπιπταν το ένα μετά το άλλο, δίνοντας έτσι την πρώτη ελπίδα και κουράγιο στον Ελεύθερο κόσμο για την τελική νίκη.

Έλθε στη συνέχεια η εφιαλτική νύκτα της κατοχής.

-Η Ερειπωμένη, εξαντλημένη και καθημαγμένη Ελλάδα, κάτω από το βαρύ πέλμα του Γ' ΡΑΙΧ δεν ησύχασε, συνέχισε τον αγώνα της κατά του κατακτητή μέχρι της τελικής ήττας των δυνάμεων του φασισμού. Η Ανθρωπότητα ανέπνευσε, η ελευθερία και το δίκαιο επεκράτησαν και οι λαοί πλέον ελεύθεροι άρχισαν την αναστήλωση της χώρας των, μέσα από τα ερείπια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

-Η Ελλάδα! νικήτρια τότε και δοξασμένη με πρωταρχικό ρόλο στην ήττα του φασισμού, αλλά ευρισκόμενη στο χείλος του αφανισμού, αντίκρισε με ελπίδα το φως της Ελευθερίας μέσα από τα ερείπια της. Όλοι οι Έλληνες ανέμεναν το θαύμα, ζούσαν με την ελπίδα, ότι χάρις στην ζωτικότητα και το δημιουργικό πνεύμα της φυλής, θα βαδίζαμε ενωμένοι στην ανασυγκρότηση και προ παντός στην δικαίωση των Ελληνικών θυσιών και την ικανοποίηση επί τέλους των εθνικών πόθων του Ελληνικού Λαού.

-Αλλά οι ωραίες προσδοκίες και τα γλυκά όνειρα, για την δημιουργία μιας μεγάλης Ελλάδος, αντάξια των νικηφόρων αγώνων της διαλύθηκαν. Οι τότε πλανεμένοι Έλληνες κομμουνιστές, καθοδηγούμενοι από τον διεθνή κομμουνισμό, εξαπέλυσαν το «Δεκεμβριανό κίνημα», διότι οι τότε Πολιτικοί μας δεν συμφώνησαν στην μοιρασιά της εξουσίας. Και!! έτσι η προσφορά της εκατόμβης αίματος, στο βωμό της ελευθερίας για τους Έλληνες δεν σταματά και μάλιστα με καθαρά Ελληνικό πλέον αίμα. Την καταστολή του κομμουνιστικού κινήματος του Δεκεμβρίου 1944 και την συμφωνία της Βάρκιζας, ακολουθεί ο ύπουλος αδελφοκτόνος πόλεμος μεταξύ του Ελληνικού Στρατού και των Στασιαστών Κομμουνιστών βοηθούμενων από τον ακήρυκτο πόλεμο των ομόρων κρατών από τον Οκτώβριο του 1947.

-Τότε συνέβη το χειρότερο, η Ελλάδα χωρίστηκε στα δύο και κατεστράφη ολοσχερώς και η Εθνική ευκαιρία χάθηκε για πάντα.

-Ο «αδελφοκτόνος πόλεμος των Ελλήνων» άρχισε την νύκτα 30/31 Μαρτίου 1946 με την επίθεση των κομμουνιστών στασιαστών ανταρτών

στο Σταθμό Χωροφυλακής Λιτοχώρου και τελείωσε την 29 Αυγούστου 1949 με το τέλος των νικηφόρων μαχών Γράμμου-Βίτσι του Ελληνικού Στρατού μας και την καταστροφή και εκδίωξη των ξενοκίνητων τότε Ελληνικών Κομμουνιστικών αντάρτικων δυνάμεων, μαζί με τους συνοδοιπόρους των, Σλαβικής συνείδησης, στα όμορα κομμουνιστικά κράτη.

-Εβδομήντα (70) χρόνια πέρασαν από τότε και η Επίσημη Ελλάδα, οι Κυβερνήσεις της χώρας μας, επισήμως σήμερα αγνοούν όλους εκείνους τους ηρωικούς νεκρούς στους οποίους οφείλουμε την Ελευθερία μας, την Δημοκρατία μας, την ακεραιότητα της πατρίδος μας και την ως έχει σήμερα ύπαρξή μας σαν λαός, σαν Έθνος.

-Με την ευκαιρία της 70^{ης} επετείου της λήξης του αδελφοκτόνου εκείνου πολέμου (29-8-49), κάθε χρόνο όπως και φέτος, μεταβαίνουν στο μνημείο των αθανάτων αυτών παλικαριών της πατρίδος μας, με οργάνωση και μέριμνα της ΕΝΩΣΕΩΣ ΑΠΟΣΤΡΑΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΟΥ (ΕΑΑΣ), μεγάλος αριθμός Ελλήνων, διάφορες οργανώσεις, ελάχιστοι εναπομείναντες συμπολεμιστές των και πλήθος συγγενών των θυμάτων, για να αποτίσουν φόρο τιμής, να κάνουν ένα τρισάγιο και ν' ανάψουν ένα κερί στην μνήμη των αδούλωντων Ελλήνων. Βέβαια! Με πλήρη δυστυχώς απουσία της Πολιτικής και Στρατιωτικής ηγεσίας, όπως γίνεται και κάθε χρόνο.

-Το Μεγάλο Ιστορικό λάθος των σημερινών πολιτικών της Ελλάδος, κατά τη γνώμη μου είναι, αντί να επιτρέπουν από ορισμένους πολιτικούς χώρους, να χαρακτηρίζονται τα μνημόσυνα αυτά «Εορτές Μίσους», να παροτρύνουν σύσσωμη την Πολιτική Ηγεσία του τόπου μας από την Αριστερά έως την δεξιά να μεταβούν στον ιερό αυτό χώρο του ΓΡΑΜΜΟΥ-ΒΙΤΣΙ, για προσευχή στην μνήμη όλων των φονευθέντων Ελλήνων, χωρίς διάκριση (**Αξιωματικούς, οπλίτες, χωροφύλακες και Έλληνες αντάρτες**) με σεμνότητα και κατάνυξη, και χωρίς κορώνες, **για να θυμούνται οι επερχόμενες γενεές και να διδάσκονται από τα λάθη των προγόνων των.** Την ευθύνη η Ιστορία την έχει καταγράψει, **φθάνει πλέον.**

-Τέλος! Θα ήθελα με την ευκαιρία της μνήμης των ηρώων να απευθύνω στην χθεσινή, την σημερινή και την μελλοντική πολιτική εξουσία του τόπου μας, **μία ερώτηση, που αναζητεί απάντηση εδώ και εβδομήντα χρόνια:**

-Τι! Κακό έκαναν τα νιάτα εκείνα της πατρίδος μας, που θυσίασαν την ζωή τους υπερασπιζόμενοι αυτήν, “τοις κοίνων ρήμασι πειθόμενοι” και μας την παρέδωσαν ελεύθερη και ακέραια δια της ανδρείας των;

Κόντρα ακόμη και στην ιστορική μας κληρονομιά, για τους ήρωες της Πατρίδος(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ).

-Ο Αείμνηστος Στρατηγός Καρούσος Γεώργιος μας έλεγε: “ ..Κάθε χρόνο την ημερομηνία αυτή(28η Αυγούστου),μεταβαίνω στην εκκλησία και με σεμνότητα, σοβαρότητα και συγκίνηση, ανάβω δύο κεριά, το ένα για τους συμπολεμιστές μου, που έπεσαν μαχόμενοι υπέρ Πατρίδος και το άλλο για τους Έλληνες αδελφούς απέναντι μας, που έπεσαν από δικά μας βόλια”.

-Η συνεχιζόμενη απουσία της πολιτικής και Στρατιωτικής Ηγεσίας από το μνημόσυνο των Ελλήνων αγωνιστών στο Γράμμο-Βίτσι, για όλους τους Έλληνες πεσόντες, συνεχίζει να διατηρεί την διχόνοια και το μίσος μεταξύ των Ελλήνων, με αποκλειστική ευθύνη των Πολιτικών Κομμάτων. Και! Δυστυχώς έτσι απομακρύνεται κάθε ελπίδα συνεργασίας για το καλό της ωραίας μας Πατρίδος, προς την οποία ο Θεός απλόχερα έδωσε τόσα χαρίσματα, εδαφικά, ιστορικά, Σοφίας και Πολιτισμού.

“Μία χελιδών έαρ ου ποιεί”(ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ).

**Αντιστράτηγος ε. α. Ιωάννης Μ. Ασλανίδης.
Επίτιμος Διοικητής της Σ.Σ.Ε.**